

VID LEŽ

BASSLINE

Vid Lež rođen je 22. veljače 2002. godine u Zaboku. Studira dramsko i filmsko pismo na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, gdje prethodno završava i prijedplomski studij. Tijekom studija razvija interes za dramsko pismo, dramaturgiju, produkciju te interdisciplinarni rad na kazališnim i filmskim projektima. Profesionalno djeluje kao dramski pisac, dramaturg i producent. Autor je nekoliko dramskih tekstova koji su uprizoreni na zagrebačkoj kazališnoj sceni. Tekst *Ubu Ovo Ono* realiziran je u produkciji RadioTeatra, Teatra &TD i ADU, dok je tekst *Bassline* predstavljen kroz dramsko čitanje u sklopu programa *Budućnost je ovdje* u Zagrebačkom kazalištu mladih. Autor je i teksta *Kamo Ide Ovaj Svijet?* koji je postavljen u Kazalištu Moruzgva. Kao dramaturg radi na predstavi *Alan Ford* u Satiričkom

kazalištu Kerempuh, prema tekstu Milana Fošnera. Od 2022. do 2025. godine djeluje je kao producent i umjetnički voditelj festivala DeSADU, DANKA i DANKAfilm, u organizaciji Akademije dramske umjetnosti, gdje stiče iskustvo u vođenju umjetničkih programa, razvoju projekata i radu s izvođačima. Godine 2024. nominiran je za Nagradu hrvatskog glumišta u kategoriji najboljeg dramskog teksta, za dramaturgiju i adaptaciju prema motivima drame *Kralj Ubu* Alfreda Jarryja, za predstavu *Ubu Ovo Ono*. Aktivno djeluje i u volonterskim vodama, sudjelujući u organizaciji festivala SHIP Showcase & Music Conference u Šibeniku, Motovun Film Festivala, Tabor Film Festivala, Astra Film Festivala u Rumunjskoj te Cinehill Film Festivala u Fužinama.

LICA:

MAKS – vokal, gitara, aranžman, sintisajzer

TUNA – bubnjevi, perkusija, miks, master

MICI – bas gitara

Dnevni boravak pretvoren je u prostor za snimanje. Zidovi su ukrašeni mozaicima zvučne izolacijske pjene, starih plahti i širom otvorenih kartona od jaja. Prostor je ispunjen instrumentima koji stoje na raznim stalcima: električna gitara, bas gitara, set bubnjeva, modularni sintisajzer. Usred prostorije je kauč nasuprot kojeg stoji mali stolić s laptopom. Oko laptopa standardno: zvučna kartica, studijski monitori, kondenzatorski mikrofoni na stalku i slušalice. Naravno, tu je i bezbroj kablova.

U centru prostorije nagnut nad sintisajzer stoji MAKS. Drži jednu ruku na klavijaturi, a drugom alterira zvuk raznim filterima i efektima. To traje i traje. Nikako ne može ubosti taj ton.

Sintiće odjednom prestane raditi. Maks se zbuni. Krene drkati po kablovima, iskopčavati i ukopčavati, lupati po klavijaturi – ništa.

MAKS: Kaj sad...

Ode provjeriti napajanje produžnog kabla. Sve štima. Još jednom sve ukopča i iskopča.

MAKS: Evo. Evo ga. Jebeni Behringer.

Otvore se ulazna vrata. Uđe TUNA. S ramena mu visi platnena torba.

MAKS: E, dobro da si došo. Daj molim te, dođi pogledaj kaj sad opet ne valja s ovim govnom. Znači od kad sam ga kupio nije prošlo tjedan dana da je radio kak spada. Napajanje je ganc novo, patch kablovi ne bi trebali bit problem, softwarea hvala bogu nema, potenciometri... Mislim, da je do njih ne bi mi krepo cijeli sound. Jer meni niš, kužiš, niš mi ne radi. Ne znam u čemu može bit problem, mislim do prije pet sekundi sam dobivao sound.

Pauza.

MAKS: Probao sam dobit onaj astralni sound koji Air stalno koriste na svojim stvarima da ipak malo proširim stereo dubinu na zadnjoj stvari, al... Nemam blage, brijem da možda nisam dobro patchao VCF jer ne dobivam tolko prostran zvuk.

Htio sam zamijenit patch za neki svemirski vjetar, neki drone white noise, kao, znaš na kaj mislim? Da fakat istaknem neki ton odlaska, oporavka, obzirom da je Zadnja. Ak će bit zadnja uopće. O tome sam isto razmišljao, ak neće onda bi svakak trebali staviti Smeđu ko zadnju. Al to ćemo još vidjet, nisam skroz ziher. Moramo vidjet kak će zvučati kad Mici snimi bassline.

Pauza. Maks krene mahnit lupati po sintisajzeru. Ne iz bijesa, već iz znatiželje. Prestane.

MAKS: I? Kaj veli?

Pauza.

TUNA: Zake si to išo radit?

TUNA: Kaj.

TUNA: Zake si mijenjao sound? Gotovi smo.

TUNA: Nismo gotovi.

TUNA: Ti i ja jesmo. On još mora snimit, da, al-

TUNA: Onda nismo gotovi.

TUNA: Znaš na kaj mislim.

MAKS: Ne, ne znam. Nismo gotovi. Uostalom, kaj sam trebao radit?

TUNA: Motat kablove, kajznam. Ne preseravat se.

Maks udari po sintiću.

TUNA: I ne može Smeđa bit zadnja stvar. *Zadnja* je zadnja.

MAKS: Ne, pa dobro, da, al znaš da smo bili pričali da ak Zadnju malo preuredimo da bi mogla sjest dobro nakon Onih Dana. Jer smiruje tempo albuma, kreće onaj rhodes. Turutu-tu, turutu-tu.

TUNA: Kad smo to pričali?

MAKS: A pričali smo, lik, kajznam kad. Ja sam reko kak nam fali downtempo opener za B stranu

albuma pa si ti reko da ne mora Zadnja nužno ići na kraj albuma. A da Smeđa možda može otići u neki minimalističniji aranžman pa da tak... Aha, ne, to je Mici bio. Sori, s Micijem sam to pričao. Al poanta je ista, ne? Jasno ti je o čemu pričam?

TUNA: Ne. Nije mi jasno. Pjesma se zove Zadnja.

MAKS: To je radni naslov, Tuna. Uostalom, koliko smo naziva promijenili, mislim... Sve Za Tebe je bila Prva pa smo ju prebacili na... Koja je sad, uopće.

TUNA: Treća.

MAKS: Treća, da. Jer na tekstualnoj razini nemre bit prva, prespecifična je. Prva stvar treba bit malo stilski općenitija da postavi temelje za sve ostale.

TUNA: Općenitija.

MAKS: Pa da. Moraš imat neki redoslijed. Ja to gledam ko... Evo, ja to gledam ko zašprehavanje. Kužiš? Znaš ono kad ideš prič curi, a nisi baš ziher koje su ti šanse? Tak je i sa zikom, lik.

TUNA: Hoćeš sad opet to pričati?

Maks krene s pričom. Tuna okrene očima i nasloni se na nešto.

MAKS: Prva stvar – općenit si, ispipavaš teren. Da vidiš na kaj će se uhvatit. Druga stvar – pokažeš malo stila. Sadržaja i karaktera. Treća stvar – stićeš gas, stvari se događaju. Treća stvar je zapravo prva stvar. Prva *prava* stvar. Četvrta – slična trećoj, al malo šašava.

TUNA *isključeno*: Aha, šašava.

MAKS: Da, tu se zezaš, pokazuješ da ne shvaćaš stvari preozbiljno. Onda peta – lagana stvar. Smirenje. Zadnja prije kraja prve strane ploče, tu je pitaš malo o njoj. Mirni smo, skulirani, sve će bit okej. Kreće šesta – izlazite van na zrak. Događa se neš novo, neš interesantno, daješ joj do znanja da si zanimljiv i kad nisi u bircu. Sedma

stvar – prvi pravi razgovor. Ispričaš neku traumu, netko ti je umro, tak svejedno. Naslućuje se neka ozbiljnost. Osmi – opet si groovy jer treba malo dić atmosferu, nećeš ubit vajb. Na osmoj stvari je ujedno i najjači bassline, to je jasno. Deveta – intermezzo prije kraja. Pustiš nju da priča, malo bacaš potpitanja, al ništa previše jer treba ostavit prostora za kraj. Za crescendo, za desetu stvar – *kulminaciju*. Tu rokaš sa svim kaj imaš, ono... Zborovi, modulacije, riffčuge, trinaest osmina... Stvar traje deset minuta, boli te briga.

TUNA: Trinaest osmina?

MAKS: Naravno, ovo je samo neka generalna špranca, al sve kaj sam do sad od glazbe radio je bilo više-manje u skladu s tom filozofijom. (*Pauza.*) Osim onog mog bluegrass albuma, to je... druga priča skroz. (*Usredotoči se, pljesne.*) Uglavnom, kaj ste riješili?

TUNA: Aha. Da... Mici... nije dolje.

Pauza.

MAKS: Di dolje?

TUNA: Kod rijeke. Nema ga. Nije dolje.

MAKS: Okej?

TUNA: Okej?

MAKS: Svjestan si da postoje i druge lokacije?

TUNA: Jesam, Maks.

MAKS: I da bi naš basist mogao bit na bilo kojoj od njih?

TUNA: Ne bi. To ti i pokušavam reć.

MAKS: A zaš ne bi?

Tuna s ramena skine platnenu torbu i gestikulira njome.

TUNA: Jer su mu stvari bile dolje. Kod rijeke. Kod skakaonice. *Pauza.*

MAKS: Pa dobro... Kaj, stvari su mu bile dolje. Ostavio je čovjek stvari, kaj sad. Otišo je... Prošetat. Prošetat po šumi.

Tuna iz platnene torbe izvadi par sandala i baci ih na pod pred Maksa.

TUNA: U čemu će šetat?

MAKS: Lik, otišo je bos. Rastegnute chakre, il kaj već brije. Vjerojatno ovaj tren sjedi na nekom proplanku i škaklja sam sebe mahovinom po tabanima. Radi onu svoju trans meditaciju, smiruje se. I bolje mu je, zapravo, da se smiri, jer s onakvim stavom nije nikome od pomoći.

TUNA: Kaj? Kakavim stavom?

MAKS: Kakvim stavom, pa ovo njegovo bahaćenje. Ponaša se ko... Ne znam, nisam to očekivao od njega.

TUNA: Kakvo bahaćenje, kaj briješ ti? Reko si mu da se ode... MAKS *prekine*: Ajmo ne visit u prošlosti...

TUNA: Ajmo *da*, legendo. Reko si mu, i sad možda parafraziram, al bilo je nešto u stilu:

„Kretenu gluhonijemi, ak fakat nisi sposoban razumijeti intrinzičnost i filmičnost koju će ovaj modularni sintisajzer unijet u ovaj *pothvat*, bolje da si odmah sad odeš oduzet sposobnost sluha, a možda i života generalno.“

Pauza.

MAKS: Intrigantnost.

TUNA: Kaj?

MAKS: Nisam reko *intrinzičnost*, nego *intrigantnost*. Intrinzičnost u ovom kontekstu ništa ne znači. To je... Ja tak ne pričam.

Pauza.

TUNA: Okej, legendo.

MAKS: Uostalom, ti sad mene oslikavaš ko nekog najgoreg zlikovca. Ko da sam to reko bez razloga. Ko da me nije cijeli dan... Zapravo ne, cijeli *tjedan* zajebavao oko sintića. Nisam ga nikad pitao za mišljenje, a čim sam ga izvadio krenulo je: „Kaj ćeš to koristit. Kak ćeš to skužit. Kaj će nam to, imam taj sound na kompu. Imam isti taj VST. Gubiš vrijeme, otežavaš nam svima život, trebo si kupit pedal za te pare...“ Pa nek odjebe više! Puko mi je film.

TUNA: Pa si ga poslao da se ode ubit?

MAKS: Tuna, prizemlji se pod hitno. Nije se čovjek otišo... Neću to ni izgovorit. Reko sam ti, sjedi ispod neke bukve, češe mošnjju i priča s gušterima.

TUNA: Okej. Ajmo onda.

TUNA: Di?

TUNA: Po njega.

MAKS: Nema šanse. Još će to shvatit ko izazov, igrat se skrivača s nama.

TUNA: Ozbiljno ti kažem. Kaj ćemo nas dvojica tu? I sam si reko – još samo Mici treba nasnimit bassline. Nemamo kaj drugo radit.

MAKS: Nije baš samo to, ušo sam sad opasno u eksperimentalu sa sintićem. Brijem da bi mogli prevrnut neke stvari, možda malo revidirat koncepciju, istančat pedove... Ima tu još posla.

TUNA *zažmiri*: Pretvarat ću se da ništa od ovog nisam čuo i ponovit ti još jednom. Basista nam *nema*. Otišo je solo, u žaru borbe, bijesan. Stvari su mu razbacane po uvali, majica i hlače kraj ručnika, sandale ostavljene kraj ulaza u rijeku, buksna... To ti nisam ni reko!

MAKS: Kaj. Kakva buksna.

TUNA: Kak sam to zaboravio, jebote. Buksna, da. Smotana, polu-popušena buksna je bila na ručniku. Samo ostavljena. Ne znam za tebe, al ja ga nisam u životu vidio da je išta popušio samo

do pola. Čak i da je išo grlit drveće, uzeo bi ju sa sobom.

MAKS *zabrinuto*: Daj da vidim.

TUNA: Koga.

MAKS: Daj da vidim buksnu. Zanima me.

Pauza. Tuna ne zna što bi rekao.

TUNA: To sad... Zaš je to sad bitno. Zaboravi na buksnu, ajmo...

MAKS: Daj, ajde.

Pauza.

TUNA: Ispala mi je.

MAKS: Ispala ti je?

TUNA: Znaš šta, idem ja.

MAKS: Znaš šta, odi. Ja dođem.

TUNA: Iskreno sumnjam u to.

MAKS *se inati*: Ne fakat. Ti kreni, ja banem skupit stvari.

TUNA: Koje stvari?

MAKS: Tvoje stvari. Kad nestaneš.

TUNA: Neću nestat. Zaš bi nestao.

MAKS: Zaš je Mici nestao?

TUNA: Aha, sad je ipak nestao?

MAKS: Ne. To jest, da. Al ne tak. *Mici* je nestao u smislu da je otišo negdje meditirat. *Ti* ćeš nestat u smislu da ćeš past u prvu jazbinu u šumi i udarit glavom o panj. I onda će te pojest drekavci.

TUNA: Ti fakat vjeruješ u te gluposti.

MAKS: U to da si šlampav i pogubljen? Možda malo, da.

TUNA: U drekavce.

MAKS: To su neke sile koje se ne isplati provocirati bez obzira dal vjeruješ u njih ili ne. Uostalom, polako već pada mrak. Obojica smo tu prvi put, a u ovih tjedan dana nismo nijednom otišli dalje od one dolje uvale. (*Vrati se za sintisajzer.*) Hvala lijepa, ne žulja me sad baš da odem bit večera malim medvjedima.

TUNA: Dobro. Budi takav. Ja idem probat spasit frenda.

Tuna otvori ulazna vrata. Maks ponovno krene lupati po sintisajzeru.

MAKS *u bradu*: Da nije do kljave...?

Pauza.

TUNA *gleda van*: Hm. Fakat se smračilo.

TUNA: Ma daj.

Pauza. Maks radi to što radi. Tuna sjedne, svako toliko nervozno gledajući van. Nakon dvadesetak sekundi ustane.

TUNA: Idem zapalit.

Maks ne odgovori. Tuna izade. Nakon nekoliko sekundi na drugom kraju prostorije krene zvoniti mobitel. Maks se zbuni, ostavi sintisajzer i izvadi mobitel. Pogleda tko zove.

MAKS: Kakav kreten.

Javi se i stavi na zvučnik. Produbi glas.

MAKS: Antune.

TUNA *s mobitela*: Ej, buraz, di si ti?

MAKS: Evo me... Na... Tu na proplanku. Tu u šumici.

TUNA: Aaa, bomba, proplanak. Kaj, ovaj... Se briješ vratit nekad, ili si...?

MAKS: Ma nemam pojma, iskreno, nisam previše razmišljo. Tu je baš ono... Spokojno je, znaš. Energija je top.

TUNA: Da, da, spokojno. A ovaj...

MAKS: Osjećam godove drveća kak pulsiraju.

Pauza.

TUNA: Kaj?

MAKS: Da, da. Fakat je pročišćujuća atmosfera. Mislim da bi trebao banut.

TUNA: Ne, lik. Ne... Ti bi trebao banut tu. Onak, sad. Mislim, ne sad, al... Prije nego se smrači.

MAKS: Daj bani Tuna, idemo zachillat pod hitno. Imaš ćuku vremena hoda.

TUNA: Ćuku vremena?!

MAKS: Dvije. Dvije ćuke maks. Tri, brijem da nije više od toga.

Tuna se pribere.

TUNA: Ej, am, *super*. Fakat zvuči super i mislim da ću morat jednom sigurno banut, al... Danas? Sad? Možda da ti prvo baneš tu? U jednom komadu, kakav i jesi. Ak jesi?

MAKS: E, a... Jel Maks tu? Trebo bi ga nešto sitno.

TUNA: Maks je... Unutra, neš radi. Ajde ti dođi tu pa ćete u četiri oka...

MAKS: Jel on ljut još uvijek na mene?

TUNA: Ne, buraz, nije. Kaj ti je. Nitko se ne ljuti na tebe, fakat te jako volimo.

TUNA: Jer sam ja ljut na njega, znaš.

TUNA: Apsolutno! Ja bi se isto ljutio na njega, imaš svako pravo.

MAKS: Da? A zaš bi se ti ljutio na njega?

TUNA: Na tvom mjestu, mislim. Da sam ti.

TUNA: Ne kužim.

TUNA: Pa ovo, zato kaj drka po tom sintiću cijeli tjedan.

MAKS: Aha? I zake još?

TUNA: I... Zato kaj fakat zna biti teška šupčina. (*Ponese ga.*) I zato kaj je ful neodgovoran. I zato kaj ne sluša nikoga i brije da najjači lik na svijetu. I jer nam radi obojici ful nepotreban presing oko nebitnih pizdarija i jer zaboravlja da ovo nije solo projekt nego glazbeni sastav od troje faking ljudi. (*Pauza.*) Sori, malo me sad...

MAKS: Ne, buraz, izrazi svoje osjećaje.

TUNA: Ma ne, kljucam. Slušaj, ti se sam vrati? Okej? Pa ćemo sve uživo prodiskutirat. Zapalit... frulu mira il kajveć.

MAKS: Buraz, to mi reci. Može, krenut ću kroz... Kaj si reko?

TUNA: Niš, niš nisam reko.

MAKS: Aha učinilo mi se ko da je ljudski glas bio. Zapravo, mislim da je iz šume došlo. Ko da neš... *dreči.*

TUNA: A, fak. Aj kreni sad. Oke? I pošalji lokaciju! (*Smiri se.*) Dobro je sve, chillamo, lagani smo, al kreni odmah sad.

MAKS: E znaš kaj, idem prvo škicnut ovaj sivi humanoidni oblik koji vidim u daljini.

TUNA: Ne! Nemoj to radit! Zaš bi to išo radit? (*Pauza.*) Mici?

Maks ispusti zvuk skvičanja u slušalicu i prekine.

Odmahne glavom i nasmije se. Krene natrag prema sintiću. Uleti Tuna.

TUNA *zadihano*: Buraz!

MAKS: Ej, si ga našo?

TUNA: Čuli smo se. Čuli smo se telefonski. Drekavci. Bio si u pravu, drekavci.

MAKS: Ajde daj, ti fakat vjeruješ u te pizdarije?

TUNA: Ne, fakat. Čuo sam ih. Čuo sam ih prek linije.

MAKS: Ozbač? I kak zvuči drekavac?

TUNA: Onak... Sjebano... Kao... (*Krene skvičati.*)

MAKS *se nasmije*: Ziher? Si siguran da nije više u stilu... (*Krene skvičati kako je skvičao na telefonu.*)

Tuna razrogači oči. Uperi prst u njega.

TUNA: To! Bravo!

Maks ne može više izdržati. Krene se smijati.

MAKS: Briješ, a.

Izvadi mobitel iz džepa i baci ga Tuni. Tuna ga uhvati i zapilji se u njega. Kotačići u glavi mu se vidljivo krenu okretati.

TUNA *u nevjerici*: Koja si ti klošarčina. Koja si ti jebena klošarčina.

MAKS: Ej, ajde...

TUNA *sve ljuće*: Ne, ali stvarno. Koji si ti mrtvi kreten, jel znaš kak sam se usro? Zaš si to išo radit? Kaj ne valja s tobom?

MAKS *se uozbilji*: Alo. Smiri strasti. Šalio sam se.

TUNA: Ko se tak šali? Ha? Ko se tak šali? Sa svim kaj se trenutno događa, ti se tak ideš šalit?

MAKS: Pa malo, da razbijem ovu tenziju.

TUNA: Malo ću ja tebi glavu razbit! Jesi normalan ti? Vidiš me da se brinem, da mi nije dobro, zaš to radiš? Jebote, nikad se u životu nisam ovak bojao za nekoga ko za Micija.

MAKS: Joj, pričaš ko da je malo dijete, ko da lik nema dvajspet godina.

TUNA: Kakve to veze ima s ičim? Kolko god da godina ima, vani jedva da se vidi, a on je negdje u pički materini!

Maks ga i dalje ne doživljava ozbiljno.

MAKS: Evo njega opet. Nije u nikakvoj pički materini, vjerojatno ti se sakrio da te malo isprca.

Stanka. Tuni prekipi.

TUNA: Pitanje. Jel ti stvarno vjeruješ u to? Ha? Sad te ozbiljno pitam. Jel ti stvarno vjeruješ u tu priču koju uporno ponavljaš? Probaj bit iskren, bar jednom. Probaj... Evo, probaj zamislit da ovdje ne stojim ja, nego netko kog poštuješ. Oke? Ako takav netko uopće postoji. Probaj to zamislit. Jel bi toj osobi prodavao istu priču? Da ovdje stoji... Kog ti voliš... Onaj kreten, Jacob Collier. Ili još bolje, da si to ti! Da pričaš sa sobom, kaj dosta često radiš, jel bi inzistirao na ovim pizdarijskama? Ha? Da se *skriva*? Da se samo malo *šali*? Da drka kurac na proplanku? Ili bi, i ovo je sad možda malo radikalno, priznao sam sebi da je najizglednija priča *ta* da se nas dvojica tu prepucavamo dok nam basist pluta u mrzloj vodi na pola puta do Karlovca. I umjesto da si vani, da ga tražiš... Evo, nisi morao ni izać van, samo da si *nazvao* nekog. Da si rekao „Okej, nikad ne znaš, prvi put smo tu, ajmo nazvat neku službu.“ Ne, ti sliniš po mrtvom sintisajzeru i po petstoti put mi pričaš jednu te istu – *by the way* dosta šovinističku – metaforu za popis pjesama na albumu.

*Tuna hvata dah. Maks ga bezizražajno gleda.
Dulja pauza.*

MAKS: Zake je šovinistička?

TUNA: Ubit ću se. Evo, ubit ću se.

MAKS: A kaj da kažem, stari moj? Kaj, okej, dobro, sori, evo, i ja se sekiram. Evo, reko sam. I kaj sad? Kaj bi točno sad trebali? Hoćeš da izađemo van?

Ajde, izać ćemo van. Ajde, evo.

*Maks ljutito otrči do vrata i jednom nogom zakorači van.
Zaurla u eksterijer:*

MAKS: MICI! MIICIII! PRIJATELJU! VRATI SE KUĆI! MIC-MIC-MIC-MIC!

Zatvori vrata.

MAKS: Evo, riješeno. Ja dalje od toga ne izlazim, niš se više vani ne vidi. Kaj si bio dalje reko? Da nekog nazovem? Neku službu? Koga bi ti zvao? Ha? Hitnu?

TUNA: Pa evo, za početak.

MAKS: I kaj će oni? Nit im imamo niš za pokazat, nije znamo di je. Mogu eventualno tebe strpat unutra.

TUNA: Okej, ne hitnu, dobro.

MAKS: Koga onda? Muriju ne zovem, vjera mi brani. A i dođe ti na isto, nemamo im kaj reć. Još će nam pretres napravit, kablove raskopčat. Slušam dalje, jesi rodbinu mislio zvat? Micijeve bližnje? Neke frendove?

TUNA: Ne znam, lik. Nekome – bilo kome da se javi. Da, rodbini, štajaznam.

MAKS: A kojoj točno rodbini? Starce mu nikad nisam vidio. Nit ih je spominjao. Frendovi? Ne znam ak ih ima uopće. Jesi ti kad upozno nekog iz njegove ekipe?

Tuna razmisli.

TUNA: Možemo se javit Bixiju.

Pauza.

MAKS: Kome?

TUNA: Bixiju.

MAKS: Ko je Bixi, Tuna?

TUNA: Pa Bixi. Onaj lik kaj nam je radio sound u Melinu. Sjećam se da su njih dvojica nešto pričali. Kao, izgledalo je ko da su kliknuli.

Pauza.

MAKS: Ti bi se javio toncu? S kojim si ga jednom vidio da priča?

TUNA: Jednom je dovoljno da se skompaš s nekim. Ja sam sa svim svojim frendovima prvi put samo jednom pričao.

MAKS: Nećemo se javljat nikakvom toncu, jesi ti normalan? TUNA *se sjeti*: HGSS! Oni se bave spašavanjem. U imenu im je.

TUNA: Kaj's ti lud. Kakav HGSS.

TUNA: Šta, zaš ne.

MAKS: Nema šanse. Osjećao bi se ful krivo.

TUNA *ne vjeruje*: Molim?

MAKS *ponovi*: Osjećao bi se ful krivo!

TUNA: Da zoveš HGSS? Osjećao bi se krivo?

MAKS: Da, osjećo bi se krivo i posramljeno da dovedem ovdje trideset vrijednih i plemenitih profesionalaca da traže Micija koji je vjerojatno samo...

TUNA: Pazi kaj ćeš reć.

MAKS *razmisli*: Koji je... *lako moguće* živ i zdrav negdje s namjerom da se vrati. Možda!

TUNA: A možda i nije.

MAKS *uzdahne*: A možda i nije, da. Možda je ovo kaj si ti reko.

TUNA: Kaj sam ja reko.

MAKS: Znaš kaj si reko.

TUNA: Hoću te čut kak to izgovaraš.

Maks okrene očima.

MAKS *recitira*: Možda je u mrzloj vodi na pola puta do Karlovca. TUNA *glumi iznenađenje*: Opa, to je fakat moguće, bravo Maks!

TUNA: Kaj hoću reći. Čak i da je... Tamo...

TUNA: Di?

MAKS: Zake sad ovo radiš?

TUNA: Di je?

MAKS: U mrzloj vodi na pola puta do Karlovca.

TUNA: E, jebote, kak se ja toga nisam sjetio.

MAKS: Čak i da je takva situacija, kaj će HGSS tu napraviti? Zvat ekipu s PMF-a da dođe izračunat di bi u ovom trenutku točno mogao bit? Pa da ga probaju presrest gliserima? Ajde, molim te. Ne znamo ni kad je – ni dal je – fakat upao u rijeku.

Pauza.

TUNA: Okej, sjest ćemo sami u kombi. Ne moramo pješačit po mraku i ne moramo nikog zvat. Ajmo sjest u kombi i... Pratit ćemo na mapsu di je Korana, di je cesta i svako tolko chekirat jel ga negdje vidimo.

MAKS: Kaj ćeš ti vidjet? Nećemo jedan drugog vani vidjet za dvajst minuta, a kamoli ovog majmuna. Tu nema ni ulične rasvjete! Da se vozimo posred rijeke mogli bi proć kraj njega i ne skužit ga!

Pauza.

MAKS: Još i te dimije njegove ogromne, to se natopi s vodom...

Gestikulira rukama prema dolje – tone.

TUNA: I kaj? Odustajemo?

MAKS: Ne odustajemo, samo... Mislim da je njegovo stanje fiksno, u smislu... Neće utjecat na njega ak prvo odradimo kaj trebamo, pa onda-

TUNA: A kaj?! Kaj trebamo? Ti i ja ne više moramo niš radit!

Maks duboko udahne.

MAKS: Kaj si zaboravio zake smo došli ovdje?

TUNA: Ne, nisam zaboravio.

MAKS: Zake smo došli, onda?

Pauza.

TUNA: Zake smo došli?

TUNA: Da. S kojim ciljem.

Tuna gestikulira rukom kao da je očito.

TUNA: Snimit album.

MAKS: Tako je. Snimit album.

TUNA: I snimili smo ga.

MAKS: Nismo ga snimili.

TUNA *okrene očima*: Dobro, ostao nam je jedan zadnji... ficlek za dovršit.

MAKS: Znači da ga nismo snimili. Kaj će se desit ako mi sad izađemo van? Ako ga odemo tražit?

TUNA: Nać ćemo ga.

MAKS: Dobro, to. U slučaju da ga nađemo, možda.

TUNA: Našli bi ga ziher.

MAKS: U široj slici te pitam. Kaj bi se desilo s albumom? S ovim našim trudom?

TUNA: Pa... pričeko bi. Malo. Dok ne skužimo kaj smo i di smo.

MAKS: E, kužiš. U tome je stvar. *Pričeko bi*. Po tisućiti put bi pričeko. Desilo bi se ovo, pa bi morali ić tu, pa bi morali ispunit ono, i eto ti ga. Opet sve pada u zaborav.

TUNA: Lik, mislim da je s obzirom na okolnosti to sad skroz-

MAKS: Ja mislim da nije. Ja ti fakat mislim da nije. Pa daj pogledaj – koliko dugo si čekao da dođemo tu? Kolko si planirao unaprijed? Ono, slagao svaki komadić života da nam ovih tjedan dana uspije? Ja ti mogu reć za sebe, a siguran sam da ni tebi nije nešto drugačije. Ja kad se vratim u Zege – bit će mi užas. Ozbiljno ti kažem. Čeka me masu stvari koje moram obaviti. Znači, od ono... Snalaženja na poslu, da uopće vidim di sam i kaj sam. Ja sam uzeo godišnji zbog ovog, nemoj to zaboravit. Pa se s Tihanom vidjet. Cima me svaki dan. Nju, kao, jako pogađa to kaj se nismo tjedan dana vidli. Mislim... i mene, jel. I mene pogađa. Al sam... I još sam bio prebacivao one fuševe kaj sam trebo ovaj tjedan odraditi. Sad, evo, danas. Danas popodne ja sam trebao iskrcavat neki kamion u Buzinu. Al nisam. Vidiš da nisam, da sam tu. Da sam se žrtvoval. Da smo se *žrtvovali*. Pa jel hoćeš da to sve samo tak propadne? Tak smo blizu, Tuna.

Pauza.

MAKS: I imam solo projekt koji moram završit.

TUNA: Kakav solo projekt.

MAKS: Ma nešto... Nešto sam se krenuo zajebavat sa semplovima, nije to sad bitno.

TUNA: Kaj nije bitno. Opet radiš solo stvari?

MAKS: Kaj „opet“? Pa ja stalno radim. Kaj si zaboravio na mojih sedam albuma?

TUNA: Sedam albuma?

MAKS: Da. Onaj bluegrass i *Partiture Za Misli* od jedan do pet. (*Pauza.*) I *Best Of*.

TUNA: Ne, lik. Ambijentala se ne broji. Ta tvoja izdrkavanja...

MAKS: Zaš se ambijentala ne broji? Jebote, neki od najvećih glazbenika našeg doba su radili ambient ziku. Brian Eno, Aphex Twin...

TUNA: Dobro, al ti fakat nisi Brian Eno.
I *definitivno* nisi Aphex Twin.

MAKS: Nisu ni oni bili kad su počinjali. U tome je čar autorstva, u toj nepredvidivoj struji stvaranja... I ovo novo kaj radim uopće nije to. Nije ambient. Bit će kao... avangardni glitch EP (*Čitaj: I-PI*).

Tuna se na tu kombinaciju riječi naglas nasmije u nevjerici.

TUNA: Isuse, nemoj to više nikad izgovorit.

MAKS: Uostalom, opet me zašprehavaš. Jesi me čuo kaj sam ti bio pričao? Jel me kužiš? Znam da si inteligentan dečko.

Tuna se zavalj nazad u stolcu i stavi ruke iza glave..

TUNA: A da, kužim te. Mislim, i meni je totalni kaos. E, pa nisam ti ni reko. Sestra mi je rodila prekjučer. Usred useljavanja su, to će bit cijeli jedan svemir obaveza.

Daljnji tekst odvija se paralelno.

MAKS: E da, i glavnu stvar sam zaboravio – ak mi ovo danas ne završimo: propada nam cijeli plan za ljetni release albuma.

TUNA: Al dobro, nisu to zapravo obaveze. Bit će mi drago. Za malog Marina. Mali Marin. Ima četiri i osamsto, jebote. To je navodno pun kurac.

MAKS: Kužiš, sad smo na početku četvrtog mjeseca. Ak danas završimo, ja računam da ćeš ti riješit miks i master do kraja travnja...

TUNA: Brijem da ću mu bit kum. To mi je tek bizarno. Nisam bio u crkvi... deset godina.

MAKS: ...i već prvi tjedan petog bacamo prvi singl. To bi mogla bit Treća. Onda kraj petog drugi singl, i jebiga, do sredine šestog mora album bit vani.

TUNA: Jel smije uopće ujak bit kum? Kao, krvno srodstvo. Il mora bit netko vanjski. Kajgod, zapravo. Bar jedna titula mi ne gine.

MAKS: To je dosta last-minute, al ekipa mora moć to vrtit dok se voze na more.. Jel stigneš ti to smiksati do kraja mjeseca?

Pauza.

TUNA: Jel imaš ti nećaka?

TUNA: Kaj?

TUNA: Ili braće uopće. Sestru, nemam pojma.

MAKS: Aha. Imam, da. Imam buraza. Dominik se zove.

TUNA: Jel ima on djece?

MAKS: Da. Ima... curicu i dečka. On je... Ma on je tak, zatucan.

TUNA: Zatucan? Zato kaj ima djecu?

MAKS: A lik je glup, mislim... To je... To je glazbeno najtalentiraniji lik kojeg ja znam. Teorija mu leži od malena, koji god instrument da primi u ruke – ko da je išo u školu za njega. Pjeva... Znaš kak pjeva, jebote. Imam negdje snimku, pustit ću ti.

Maks krene puštati nešto s mobitela, ali se uhvati u zadnji tren.

MAKS: Ne. Krivo, opet krivo. Ne sad, ti i ja imamo album za završit. Danas, sad, tu i ovdje.

TUNA: A tko će svirat bas?

MAKS: Ja ću svirat bas.

TUNA: Ti si u kurcu na basu.

MAKS: Oprosti molim te, „ritam sekcijo“. Kreni svirat neš s tonovima pa se javi.

TUNA: Ne moram! Imamo basista za to! Kužiš, zato je to meni tak... Ak ga odemo nać i malo ga pustimo da se osuši...

Pauza. Maks ne odgovori, već ustane i ode do bas gitare. Stane i zagleda se u nju.

TUNA: Nemoj ga dirat. Maks.

Maks zgrabi bas.

Iz sintisajzera začuje se krckanje. Maks se okrene, pogleda Tunu. Zajedno pogledaju u sintić. Sintić zatim sam od sebe odsvira melodijsku liniju bas dionice.

Pauza. Useru se. Maks pusti bas.

TUNA: To je novo.

Maks blijedo gleda.

TUNA: Kak si to napravio?

MAKS šapne: Kak sam to napravio.

TUNA: To je neki automation, ili? MIDI automation?

Maks se pažljivo približi sintiću. Čučne i krene ga skenirati pogledom.

TUNA: Možda je... Možda mu je ostalo u predmemoriji. Ovo kad si drkao po njemu.

MAKS tiho: Nema memoriju. Ne bi trebao imat.

TUNA: Možda u... kljavi? Kljava je MIDI, možda... Možda u njoj?

MAKS tiho: Kljava je odspojena.

TUNA: Kaj kažeš?

MAKS: Kljava je odspojena. Odspojio sam ju.

Maks ustane i gestikulira kablom. Druga strana nije uštekana.

TUNA: Aha. Zaš je onda odsvirao?

Maks se okrene prema njemu.

MAKS: Tuna. Znam kolko i ti.

TUNA: Dobro, sori, ne znam. Pitam. Kaj nisi reko da ne radi?

Maks se opet zagleda u sintić.

MAKS tiho: Pa i ne radi.

TUNA: Kaj kažeš?

MAKS: Ne radi! Nije radio, prestao je radit taman prije nego kaj si došo. Samo je... stao.

TUNA: Pa možda se sad... isto tak samo pokrenuo. Daj ga probaj spojiti.

Pauza. Maks gleda u kabel koji drži.

TUNA: Maks, spoji kljavu.

Pauza.

MAKS: Ti ju spoji.

TUNA se nasmije: Hahah, šta, strah te? Usro si se?

TUNA: Ja ju neću spajat.

TUNA: Hah, lik...

Maks pruži kabel Tuni kojem smješak vrlo brzo nestane s lica. Tuna zakorači unazad i odmahne glavom.

TUNA: M-m. (Pauza.) Mislim, ne bojim se, samo... Malo je bizarna situacija.

MAKS zaškilji: Jako je bizarna situacija.

TUNA: Uostalom, neispravan je... Još će me lako i struja udarit.

MAKS tiho: Nije neispravan.

TUNA: Reko si da nije-

MAKS: Znam kaj sam reko. Nisam htio ispast nesposoban. Radio je savršeno do danas.

Pauza.

TUNA: Dobro, gle... Onda se danas pokvario. Neš mu se smrdalo, neki kratki spoj. Malo ne radi,

malo radi sam od sebe. Jebiga. Vratit ćeš ga. Valjda imaš neku garanciju.

MAKS *proučava*: S Njuškala je.

TUNA: A. Onda niš. Al evo, razlog više da je smrdan. Tko zna kakav morbid ga je imao prije tebe. Ja znam kad činele uzimam s Njuškala, to znaju bit tak spigani likovi. Jednom sam išo pogledat neki Zildjian (*čitaj Zil – di – en*) crash ride, osamnaest inča. Dobra činela. Na fotkama je izgledala dost dobro, ganc novo. Mislim, bilo mi je čudno kaj je svaka fotka bila ful zumirana, znaš na kaj mislim? Kak ću tak išta vidjet. Uglavnom, dođem tam – buraz. Lik brije u nekoj garaži na Sveticama u kojoj ne samo da svira, nego i *spava*. A garaža dno; ona crna plijesan po stropu, cijevi od azbesta na sve strane, vrećice od onih Clipsy kečap dinosaura po podu... Lik *spava* tam. I još je činela imala neki odvratan talog po sebi, ko da ju je s Monsterom zalijao... Odvratno. (*Pauza*.) Tak da da. Njuškalo... (*Gestikulira rukom: li-la.*) Ak mene pitaš? Index oglasi.

Pauza. Maks ga nije apsolutno ništa slušao. Prestane proučavati sintisajzer i nagne glavu unatrag.

MAKS: Koja je to melodija bila?

TUNA: Ha?

MAKS: Melodija. Koju je odsvirao.

TUNA: Koja melodija? Meni je zvučalo ko da nasumično neš roka.

MAKS: Hm.

TUNA: A kaj, ti briješ da nije random?

MAKS: Ne znam.

TUNA: Mislim, moguće. Kažem ti, ak je bila ostala neka MIDI sekvenca u sustavu...

MAKS: Jel ti... Ti samo kažeš „MIDI“ u rečenici i nadaš da će to kaj si reko imat smisla. Jel ti uopće znaš kaj MIDI znači?

TUNA: A ti kao znaš.

TUNA: Pa znam.

TUNA: Pa ajde, reci onda. Prosvijetli me.

Pauza.

MAKS *objašnjava rukama*: To je... digitalni signal... koji putuje... kablom... i... nije analogan nego digitalan... i onda uđe u kompjuter. I MIDI kablovi imaju onak... pet činča. Ko XLR, al ih je pet. S tim da... Može putovat i USB kablom. Sva tri: A, B, C. Iako... Iz nekog razloga je uvijek B. (*Pauza.*) Onaj za printere.

TUNA: Čovjek uči dok je živ.

MAKS: Pusti me. Htio sam... Kaj sam htio.

TUNA: Ukopčat kabel.

MAKS: Aha, je. Evo ti ga, slobodno. Ne, neš drugo sam htio. (*Razrogači oči.*) Aha! Da, okej.

Maks hitro pride laptopu i sjedne za njega.

MAKS: To je sad... Jebiga sad, di je to.

TUNA: Kaj tražiš.

MAKS: Jel se ti sjećaš koji datum je to bio... Ona proba kad smo... Kad je Mici došo s onom... Temu pedalom.

TUNA: Joj, čekaj...

MAKS: U garaži smo bili, bilo je ful zima... Neki i neki dvanaesti, brijem.

TUNA: Da! Da, dvanaesti mjesec je bio, taman oko... E, za svetog Nikolu! Da, da, jer se sjećam da sam došo doma i išo prat čizmicu.

Maks ga odmjeri.

TUNA: A ti kao ne pereš čizmicu.

Maks ignorira. Krene pretraživati po kompjuteru.

MAKS: Sveti Nikola, okej, znači...

TUNA: Zaš je to sad bitno.

MAKS: Čut ćeš. Snimka s moba... Šesti dvanaesti...

TUNA: Peti. Čizmica.

MAKS: A, da. Čizmica. Voice recorder nula pet jedan dva...

TUNA: Daj, kaj tražiš?

MAKS: Tu probu je nastala Zadnja. Prvi draft, barem. Točno se sjećam. Ja sam donio progresiju... Pa je Mici razradio sekundarne... Pa smo nekak složili riff, ti si htio da bude u sedam osmina, pa to nije radilo, pa ovo pa ono... Uglavnom, razlog zaš me to sad muči je... Evo je, evo. Snimao sam bio na diktafon.

TUNA: Zadnju? Pa imamo ju tu nasnimljenu.

MAKS *oprezno*: Imamo, da. Al bez basa.

Dvaput klikne na laptopu i pusti snimku pjesme. Začuje se tridesetak sekundi uživo odsvirane pjesme s probe.

MAKS: Evo, čuj sad.

Gitara i bubanj prestanu svirati – break od dva takta za vrijeme kojih svira samo bas. Zatim se ostatak ponovno benda ubaci.

MAKS: To je to! Identično. Odsvirao je isti break.

TUNA: Briješ?

MAKS: Čuj, sad će opet.

Netko na snimci prestane svirati.

MAKS: A fak, čekaj. Kriva snimka onda.

Maks krene promijeniti datoteku reprodukcije. Tuna ga zaustavi. Na snimci se začuje idući razgovor.

MAKS: Ček, ček, ček... Aj stani.

Bend prestane svirati.

MAKS: Mogli bi tu napraviti da se nas dvojica ubacimo ranije. Da ide tururu-tu, tururu-tu, tururu-tu, turu-tu-tam.

TUNA: Da ide... Kaj?

MAKS: Da, kao... Sekundu prije kraja kruga. Turu-tu-tam.

TUNA: Mici, prevedi.

MICI: Mislim da naš vrhovni vođa pokušava opisati sinkopu.

TUNA: Aaaa... Turu-tu-*taaam*.

MAKS: To! Upravo tak.

MICI: Bilo bi ti toliko lakše da se samo naučiš teoriju.

TUNA: Teorija ubija čar stvaranja.

TUNA: Ti u meni ubijaš čar.

MICI: Maks, to je ko da veliš da GPS ubija čar vožnje.

TUNA: Nije ni to daleko od istine.

TUNA: Zato i kasniš na probu svaki put.

MICI: Pa nemaš GPS stalno upaljen, samo kad prvi put ideš negdje. Kad nisi siguran u put. Ili kad se izgubiš. Isto je s teorijom.

MAKS: Ja se nikad ne gubim.

TUNA: Ti se prvi izgubiš.

MICI: Svi se izgubimo ponekad.

TUNA: Ja ne. Kad sam ja falšo?

MICI: Ne mislim to tak. Gubljenje ima više značenja. Kak otkriješ nekaj kaj nitko prije tebe nije otkrio? Izgubiš se. Skreneš s puta. Fulaš.

TUNA: Evo ga opet.

MICI: Biti upućen u mehanizme svijeta oko sebe, a pogotovo u smislu muzike, je nevjerojatno važno.

TUNA: Ja mislim da se teoriju isplati učiti samo da Mici zauvijek prestane govoriti ovakve stvari.

Svi se nasmiju.

MICI: Čekaj da se zatvorimo snimat, da vas do kraja preobratim.

TUNA: Isuse, kad nam lik krene prdit u dimijama...

MAKS: Ajme, da. Mici, ne zanima me, tih tjedan dana ćeš početi nositi dezić.

MICI: Nema šanse. Palit ću pachouli.

TUNA: Ne, ne, krivo si skužio. Cilj je da *manje* smrdi.

TUNA: Uzet ću ja gajbu Gladea da ga sprejamo.

MICI: Da, to je baš zdravije od mojih štapića.

Maks i Tuna krenu ga oponašati.

MAKS I TUNA: Nj-nj-nj-nj-nj....

MICI: Joj niste ni svjesni kaj budem vam priuštiti. Uostalom, di je još to snimanje.

MAKS: Pa ono, nije tak daleko. Za šest mjeseci.

MICI: Ma buraz. Do tad – ko živ, ko mrtav. (*Pauza.*) Ajmo ispočetka.

Snimka stane. Nastave kratko sjediti u tišini. Ne znaju što reći.

TUNA: Jesi... čuo kaj je reko.

TUNA: Da.

TUNA: Reko je: do tad ko živ, ko-

TUNA: Čuo sam, isuse!

Pauza.

TUNA: Jel misliš da je to neka poruka? *Maks polako okrene glavu prema njemu.*

TUNA: Molim?

TUNA: Poruka. Kao... Ko neka vrsta najave.

TUNA: O čemu pričaš ti?

TUNA: Pa...

Tuna pogleda preko oba ramena. Nema nikoga. Očito. Približi se Maksu.

TUNA: Kaj ak ovo nije slučajno? Ovo kaj se desilo, kaj ak... Kaj je sve imao unaprijed isplanirano?

MAKS: Okej. A... zake bi to išo radit?

TUNA: Da nam vrati. Kužiš, sve ove njegove istočnjačke pizdarije, njemu je to ful bitno. Kolko god da je urnebesno, njemu je bitno. Kaj ak je ovo sve osveta jer smo ga prcali?

MAKS: Mislim da budisti nisu baš zlopamtila. Njihova spika je obrnuta. Ne sekiraju se oko tuđih mišljenja. (*Pauza.*) Kužiš, ja kad ga čujem na snimci... To je Mici kojeg ja znam. Ovo kaj ti pričaš, ne znam baš. Vjera...

TUNA: Dobro, ne sam vjera. Generalno, kad razmislim... Možda smo mogli bit bolji prema njemu. Više ga slušati, poštivati, kajgod.

MAKS: To definitivno, da.

Pauza.

TUNA: Al i dalje, kaj će nam ovak vraćat? Inatit se? Pa kolko ima godina?

TUNA: Ne znaš dal se inati.

TUNA: Buraz, ko je tu koga uvjeravao da lik sjedi usred šume i puši gljive?

TUNA: Okej, al sam kažem, ne znamo sigurno-

TUNA: I da je samo pitanje vremena kad će se vratiti? Pa evo ti dokaza! „Niste ni svjesni kaj ću vam priuštiti“. Daj otvori oči.

Maks šuti.

TUNA: Realno, mislim da sad fakat imaš svako pravo uzet taj bas i snimit kaj se trebat snimit. Pa nek shvati da se na krivi način inatio kad nas čuje kak odlazimo u kombiju. Čovječe, a bio sam spreman nazvat HGSS. Jednu plemenitu organizaciju. Ne, ne... Moja stara stalno veli: kak si napraviš, tak ti i bude.

Pauza.

TUNA: Hoćeš snimit? *Maks se polako aktivira.*

TUNA: Hoću, hoću, sam... *Ustane.*

MAKS: Brijem da ću... Malo ću se prošetat. Idem napraviti đir.

TUNA: Kakav đir, kaj briješ?

MAKS: Idem u đir, kaj. Neću dugo, idem... škicnut.

TUNA: Škicnut? Ideš ga tražiti?

MAKS: Ma ne, ne, kaj ti je. Idem... Mislim, možda bacim oko.

TUNA: Nemrem vjerovat.

MAKS: Ti sam chillaj tu. Vidi ak... sintić proradi. Dođem sad, fakat neću dugo.

Maks izađe.

TUNA: Kakav majmun.

Nagne se nad laptop.

TUNA: Ajmo neki CS:GO...

U tom trenutku negdje u pozadini zazvoni mobitel. Naporna zvonjava.

TUNA: E, neko te zove! Maks!

Maks je već otišao. Tuna ustane, krene prema mobitelu, ali zvonjava stane. Pogled mu padne na sintić. Priđe mu i opali prstima po klavijaturi. Ništa.

Uđe Maks. Vizualna replika prvog Tuninog ulaska.

MAKS: Znaš kaj si razmišljam isto?

TUNA: Imaš najgoru zvonjavu ikad.

MAKS *ne registrira*: Koje smo mi uopće... pravo imali prcat njega za njegova uvjerenja?

TUNA *kao da je očito*: Pa mislim...

MAKS: Za tu cijelu njegovu spiku? Jel on nas ikad oko ičeg prcao?

TUNA: Pa... Ne da se ja sjećam, al-

MAKS: Nije! Nikad oko ničeg!

TUNA: Gle, kužim na kaj ciljaš, al mislim da se možemo složiti da kod Micija postoji puno više materijala za prcanje.

MAKS: Kaj to znači?

TUNA: Znaš kaj to znači. To njegovo... Jel.

Maks poraženo odmahne glavom.

MAKS: Kaj to govori o nama? Jesmo fakat tolko... plitki? Jel se kaže plitki? Da vidimo lika koji je malo spigan, malo u svom svijetu – i da ga jednostavno moramo drilat?

TUNA: Ne moramo, al ne škodi. Malo.

MAKS: Daj fakat.

TUNA: Ja sam ozbiljan. Na ovom svijetu postoji ekipa koja je malo previše zabrijala.

TUNA: I kaj se to nas tiče?

TUNA: Tiče se. Da bi ovo društvo funkcioniralo,

moramo jedni druge chekirat svako tolko.
Pogotovo kad netko zabrije na isti način ko ti.

MAKS: Ja sam tak zabrijao?

TUNA: O sebi pričam. Imao sam na prvoj-drugoj godini faksa tu istu fazu, pustio kosu, bojkotiro dezić, sve to.

MAKS: Da ziher. Nisam to znao.

TUNA: Nije ko da te ikad interesiralo.

Pauza.

TUNA: Uglavnom, predugo sam bio tak zabrijao, baš ono... Da vidim tog sebe sad, stisnuo bi mu šamarčinu.

Pauza.

MAKS: To je baš bed.

TUNA: Kaj je tu bed?

MAKS: To da tak to gledaš.

TUNA: A kaj, ti kao nisi imao cringe fazu?

MAKS: Apsolutno jesam. Buraz, slušo sam metalcore (*Čitaj: metalkor*), daj me nemoj zezat.

TUNA: Pa to ti pričam.

MAKS: Al mi nije krivo. I ne bi sam sebe mlatio zbog tog. Dapače, da nisam bio cringe onda, vjerojatno bi bio cringe sad.

TUNA: I sad si cringe.

MAKS: I kaj onda? I kaj da jesam?

TUNA: Prcam te, lik.

MAKS: Znam da me prcaš, al pokušavam ti objasniti. Tuna, život postane tolko ljepši kad te jednom za svagda zabolji živo kaj drugi ljudi rade u životu. Kak se oblače, kaj jedu, kak spavaju, kak pričaju, kaj *slušaju*...

TUNA: Dobro, sad...

MAKS: Oke, dobro, ne to. Al sve ostalo... Sam pusti ljude na miru.

TUNA: „Pusti ljude na miru“. Nek ljudi prvo puste mene na miru!

TUNA: A kaj ti ko radi? Kaj ti je Mici radio?

TUNA: To. To svoje. S tim... „Uuu... Svi smo jedno...“

TUNA: Ne priznam to. Kaj je *tebi* ikad napravio?

TUNA: Išo mi je na jetra! Okej? Ne mora mi netko neš fizički napraviti da mi bude brutalno naporan. Mrzim kad se ljudi preseravaju. On isto... Nitko nije tak smiren, nitko nije tak dobar!

„Uf, baš sam pomiren sa sobom, lebdim pola metra iznad zemlje“. Ma daj odjebi. A i ti se isto javljaš, zapravo. Kolko puta sam te čuo kak sereš po ljudima? Ti si zadnja babetina.

MAKS: Ej, okej. Babetina je malo...

TUNA: A kad jesi!

MAKS: Dobro lik, pa nisam nikad rekao da sam ja svetac. Al se trudim, kajznam. Valjda je prvi korak osvijestiti te stvari.

TUNA: Prvi korak prema čemu? Nirvani? Hoćeš ti isto početi paliti mirisne štapiće?

TUNA: Opet karikiraš. Samo... ubuduće malo razmisli. Osvijesti.

TUNA: Kaj bi trebao osvijestiti? MAKS *odustane*: Ma niš, okej je.

Maks ustane i krene besciljno hodati po prostoru.

TUNA: Kaj bi ja točno trebao osvijestiti, Maks? Ajde sad. Ti fakat misliš da ja ne znam kak se ponašam? I zake se tak ponašam? Svjestan sam ja svega, buraz. Osvješteno je. Imam dosta dobar

uvid u svoje stanje. (*Pauza.*) Ja znam da postoje ljudi koji se puno manje sekiraju od mene. Oko toga kak ih drugi ljudi vide, kaj si misle o njima i to. Isto tak znam da ja u glavi sudim druge puno više nego kaj to oni rade. I tu se onda događa neki bizarni paradoks u kojem si zabrijavam da mene svi gledaju onak kak ja gledam njih, a ja njih gledam tak jer brijem da oni tak već gledaju mene. (*Pauza.*) Kužiš? I nema toga kaj meni može pomoć, buraz, sve sam probo. Psiholog, psihijatar, planinarenje, teretana, gljive, ljubav, prijateljstvo... Doslovno sam isti, ak ne i gori nego prije. Isto hejtam, isto provociram, isto prcam. I znaš kaj mi je najstrašnije? Kaj mi u svemu tome ne da mira? Pomisao da mi niš do sad nije pomoglo jer je situacija zapravo takva. Da nisam zabrijao, da nisam nesiguran, da ne projiciram, ne. Da ovi moji kompleksi uopće nisu paradoks nego kristalno čisto shvaćanje toga kak ljudi funkcioniraju. Da smo samo jedna jeziva vrsta.

Maks je u međuvremenu prošetao prostorom iza Tune i iz dosade uzeo svoj mobitel u ruke – vidjevši propušten poziv.

TUNA: Zato su mi bubnjevi tak... (*Dotakne prstom stranu glave.*) Ne čujem niš od toga kad sviram.

MAKS: Kad je ovo zvonilo?

TUNA: Jel ti sad fakat nisi doživio niš od ovog kaj sam ti reko?

TUNA: Daj čekaj sad, čovječe, zvao me nepoznati broj. Možda je... *Maks stavi mobitel na uho i pričekava. Ništa.*

TUNA: Kaj? Možda je kaj? (*Shvati.*) Je, je, došo je tu po mob pa se vratio u skrovište telefonirat.

MAKS: *Ili* je naišao na prvu kuću i jedva jedvice nažicao poziv da nam se javi.

TUNA: Ti misliš da on zna tvoj broj napamet?

MAKS: Zake ne. Ja znam njegov.

TUNA: Hah! Ti znaš njegov? Ajde.

TUNA: 099... 273... 47... 77.

Tuna vadi mobitel i ide provjeriti.

TUNA: Kako si se masno izlagao sad, znači ova razina samopouzdanja...

Zagleda se u mobitel. U pravu je.

MAKS: Kae?

TUNA: Zake znaš njegov broj na pamet?

TUNA: Pa piše na ekranu svaki put kad zove.

TUNA: Piše ime kontakta, valjda.

Pauza.

MAKS: Da. Ili to.

TUNA: Jel ti njega imaš spremljenog uopće?

TUNA: Naravno da imam.

TUNA: U kontaktima?

TUNA: Dobro, to ne, al-

TUNA: Isuse bože!

MAKS: Joj dobro, kaj. Di bi stigo da sve brojeve idem popisivat.

TUNA: Daleko! To su tri klika, Maks! Nisi se u godinu dana udostojio spremit ga u imenik!

TUNA: Isuse, kakva drama. Evo, spremit ću ga.

TUNA: Onda ni mene nemaš spremljenog, pretpostavljam?

TUNA: Ne, daj kaj ti je. Naravno da te imam.

TUNA: Kak?

MAKS: Kaj, „kak“? U kontaktima.

TUNA: Ne, kaj piše? Antun, Tuna, Tuna Bend... Bubnjar?

TUNA: Ko da je bitno, lik.

TUNA: Bitno je! Meni je to bitno. To je u današnjem dobu znak nekog poštovanja.

TUNA: A kak ti mene imaš?

TUNA: „Maks“!

MAKS: U, to je fakat respect.

TUNA: Pa i je. Znam nekoliko Makseva i ti si jedini koji u kontaktu nema prezime. Pročitaj kak me imaš spremljeno.

MAKS: Evo, sekunda...

Maks krene nešto utipkavati.

TUNA: Nećeš sad niš mijenjat!

Tuna mu zgrabi mobitel iz ruku. Pročita kako ga ima spremljenog. Pogleda ga.

MAKS: A tak sam te sejvao prije sto godina, kaj sad dramiš?

TUNA: Tuna Gens? Jesi ti ozbiljan?

MAKS: Pa tak smo se upoznali! Išo si mi riješit.

TUNA: Dobro, čovječe, kaj onda staru imaš spremljeno ko Mama Rodilište? Curu ko Tihana Tinder? Zapravo, znaš kaj, nemoj odgovorit na to jer me strah da sam u pravu. (*Pauza.*) „Tuna Gens“...

Pauza.

TUNA: I nismo.

MAKS: Kaj nismo.

TUNA: Nismo se tad upoznali.

MAKS: Kak ne. Ja sam se bio javio Đoniju dal ima koga za pomoć, on mi je dao tvoj broj-

TUNA: Da, okej, al nismo se *tad* upoznali. Zihher se ne sjećaš?

MAKS: Ne, nemam pojma o čemu pričaš.

TUNA: Kod Snupija doma. Prije sto pedeset godina. On je znao svake godine radit kod sebe one partije za zadnji dan faksa.

MAKS: Da, to znam, bio sam više puta.

TUNA: Ja sam bio samo jednom i to je bilo taj put... Znam da smo sjedili na terasi i da si ti izvukao akustaru i krenuo svirat po željama. I sjećam se da sam si mislio: „Ko je ova budala i zake svira Prljavo Kazalište?“ i da sam u pokušaju da prestaneš krenuo radit ritam s čašama i vilicama kaj su bile na stolu.

MAKS: Dobro?

TUNA: I to je prerاسlo u jam, krenuli smo jammat. Dva sata smo svirali Maks, svi su bili otišli doma.

MAKS: Buraz... Ja ne znam ak sam bio na ovoj planeti kad se to odvijalo, fakat nemam nikakvo sjećanje.

TUNA: Da, pa... Nemrem reć da me to pretjerano čudi. Zato se i jesi triput upoznavao sa mnom.

MAKS: Od kud sad triput?

TUNA: Pa prvi put tad, drugi put kad sam ti izbio, i... treći kad nas je Mici dofurao na prvi session.

MAKS: Okej, da, tog se sjećam. Prvi session, stari moj... Kak je to bilo ludo. Ak se ne varam, na prvom sessionu je nastao riff za One Dane.

TUNA: Dobro, sad... To nemam pojma.

MAKS: Da, da... Ja sam odsviro demo riff, pa je Mici rekao da uletim pola dobe kasnije, pa si ti probao pratit, al nije išlo, pa je tebi reko da odeš u half-time i... (*Pucne prstima.*) Profunkalo je. Sjećam se da sam baš osjetio tu koheziju.

TUNA: Ja sam osjetio samo to da si 45 minuta spajao i odspajao pedale. I da sam te htio upucat. Zapravo, bilo je identično ko ovo sad sa sintićem.

Samo kaj je očito u međuvremenu metastaziralo.
Trebao sam onda znat.

MAKS: Kaj to znači?

TUNA: Mislim da ti je jasno.

MAKS: Kaj, da ću biti jedini kojem je stalo do detalja?

TUNA: Ne, da ćeš bit jedini koji se hiperfiksira na pizdarije.

MAKS: Misliš – da ću bit sposoban neš napraviti bez da mi se kaže?

TUNA: Blizu. Da ćeš jedini imat priliku izraziti ideju bez da te se popljuje.

TUNA: Ne, ne, nego da neću gurat nos tam di mi nije mjesto.

TUNA: A di mi je mjesto? Ha? Ja bi trebao samo šutiti i lupat po kantama, jelda?

TUNA: To bi bilo idealno, al često nisi ni to sposoban.

TUNA: Da, na isti način na koji ti nisi sposoban niš završiti.

MAKS: Na isti način na koji ti nisi sposoban niš razraditi. Pretvoriti ideju u cjelinu.

TUNA: To ne bi ni ti znao da te Mici ne vodi za rukicu.

MAKS: Aha, jer tebe ne vodi? Ko ti je osmislio pedeset posto dionica na albumu?

TUNA: Ko je tebi razradio progresije u nekaj kaj ne zvuči ko One Direction?

MAKS: Ko ti popravljaja mikseve nakon kaj ih usereš?

TUNA: Ko ti spajaja kablove od sintića jer „tebe to umara“?

TUNA: Ko ti drži ritam na bini kad kreneš falšat?

TUNA: Ko te doveo u ovaj bend?

MAKS: Ko je tebe zadržao u bendu iako sam ga preklinjao da nađemo nekog drugog?

Pauza. Tuna to nije znao.

TUNA: Kaj?

MAKS: To je bilo jednom, ali-

TUNA: Htio si me izbaciti?

MAKS: Jesam, da. Nakon Hard Place-a. Kad si se tolko razbio da si jedva držao palice.

TUNA: Pa je plan bio riješiti me se po kratkom postupku? Kaj ja nemam pravo zajebati?

TUNA: To ti je bio drugi put.

TUNA: Kaj ćeš ti meni *brojat*?

MAKS: Daj odjebi, budi sretan kaj se Mici zauzeo za tebe.

TUNA: Ajme, presretan sam. Stvarno nije trebao.

MAKS: Nije, ne. Al je. Zbog istih onih uvjerenja kojima se ti rugaš.

TUNA: Nisi me čuo. *Nije trebao*. Dapače, sad kad ga nema, slobodno postupi kak si htio. Izbaci me van.

MAKS: Neću.

TUNA: Nećeš? Onda ću se sam.

TUNA: Tuna...

TUNA: Neću te više inkomodirati. Vidim da si savršeno sposoban i da ti samo blokiram viziju. Možemo odmah početi motati kablove.

MAKS: Uozbilji se.

TUNA: O, buraz moj. U životu nisam bio ovak ozbiljan. Gotovi smo. Ovo tu... Gotovo je.

TUNA: Još jednom ću ti reć: dok Mici ne snimi bassline-

TUNA *ga prekine*: To se ne događa! Jel ti jasno to? To se neće desit! Tak svjedno dal... pluta u rijeci il nam se smije iz grmlja, tak svejedno! Nema veze s njim, do tebe je!

MAKS: Kaj je do mene? Kaj sam ja tebi ikad napravio, stari moj? Niš!

TUNA: Niš. Upravo to. Nula! Nula interesa za mene i moje prijedloge, nula pozornosti skrenute na druge, nula svijesti o svijetu oko sebe! Ti nisi kurca „osvijestio“. Ta tvoja filozofija da bi me trebalo boljet briga kaj drugi rade nije niš drugo nego način da si opravdaš svoj, ono, kapitalni ego!

MAKS: A kaj bi trebao? Bit ko ti? Kisel, smežuran, uvjeren da je cijeli svijet protiv mene? Mrzit sve ispred sebe pod izlikom da postoji šansa da i oni mrze mene? Ljude boli briga! I za tebe i za mene! I boljet će ih briga sve dok nekaj ne stavimo pred njih! To tak funkcionira! Zato sam tu! Misliš da sam se došo zajebavat? Meni je ovo zadnje kaj imam! (*Pauza.*) Prvi put u životu imam osjećaj da ovo sve s muzikom možda ipak vodi negdje! Da imamo dobar, polu- kvalitetan proizvod koji će se nekom svidjet, kojeg će netko htjet slušat, dolazit na svirke! Svirke, alo! Rasplakat ću se ak još jednom sa stejđa vidim jednih te istih dvanaest ljudi. Ljudi koji su došli iz... samilosti. Koji su se već, kao, pronašli pa dolaze podržat nas koji se „još uvijek nismo“. A mene to dere iznutra jer cijelo vrijeme mislim da jesam. Da sam se pronašo. Ne, zapravo, ja znam da sam se pronašo. Ovo tu... Ovo tu je ostatak mog života makar zbog toga umro sutra. Ja neću, ne mogu, i ne znam radit niš drugo. (*Pauza.*) Ja čujem muziku u prolasku tramvaja, u kruljenju želuca, u kolanju krvi kroz uši kad navečer pokušavam zaspat. To je u meni, nemrem to više ignorirat. I možda zbog toga jesam egotriper, jebiga. Možda sam šupak, možda ne znam slušat druge ljude, al imam vremena za naučit. Za ovo tu više nemam! Ovo je *sad*. Otvorio nam se prozor koji sa svakim danom sve

više zatvara. I ak ga pustim da se zatvori neću si nikad to oprostit. Ak ga *pustimo*, skupa. (*Pauza.*) Nemrem ovo odradit bez tebe. Trebam tvoju pomoć. Mislim, bed mi je to uopće tak sročit jer bez obzira na sve kaj smo si rekli znam da je i tebi stalo, da nisi tu samo jer smo si dobri. (*Nasmije se, očajno.*) Jer si očito nismo dobri. Očito je da imamo potpuno drugačije stavove oko većine stvari u životu. I da nećemo tak skoro sjest na pivu ak nije poslije probe ili svirke. I da nas ne interesira pretjerano kaj se kod kojeg događa u životu. Tu nitko nije kriv, jednostavno ne rezoniramo na toj razini. (*Pauza.*) Al kad sjednemo radit? (*Dotakne prstom rup glave.*) Kad ovo tu krene curit van? Tu se kužimo. Kužimo se ko da smo odrasli skupa, ko da smo sva trojica od iste majke rođeni. Ko da samo mi znamo gramatiku jezika kojeg nitko drugi ne priča. Meni frendovi ne trebaju, imam ih dvoje-troje. Al ovo nemam. Ovo nemam nigdje drugdje. I znam da više nikad neću imat.

Dulja pauza. Tuna ustane.

TUNA: Oke.

MAKS: Oke? Kaj, „oke“?

TUNA: Oke. Jasno mi je.

TUNA: Jasno ti je i...? *Tuna krene prema vratima.*

MAKS: Dobro, jel radimo dalje, il je to to, ili kaj?

TUNA: To ćemo vidjet. Ovisi.

MAKS: Ovisi?

TUNA: Ovisi o njemu. On mora odlučit.

Tuna otvori vrata i pogleda ga. Maks se nasmiješi i skoči na noge.

MAKS: Ne bi bilo fer bez njega odlučivat.

TUNA: Nikako.

Stanu na izlazu.

MAKS: Čekaj. Kaj ak se složi s tobom?

TUNA: Onda je dva naprema jedan.

MAKS: Ak ak se ne složi...

TUNA: I onda isto.

MAKS: A kaj ak je... suzdržan?

Tuna upali bljeskalicu na mobitelu.

TUNA: Postoji samo jedan način da saznamo.

Maks kimne i izađe. Tuna krene za njim. Odu.

Prođe neko vrijeme. Iz sintisajzera se ponovno začuje zvuk krckanja. Prostoriju ispuni sinusiodni val koji neko vrijeme miruje, a zatim se krene slojevito graditi u sintetizirani zvuk koji je Maks ganjao na početku. Pojave se i akordi. Zatim i bas dionica. Loop se pretvori u istančanu, cjelovitu pjesmu. Pjesmu koja više nije njihova. Pjesmu koja je o njima.

KRAJ